

LIZ FLANAGANOVÁ

ILUSTROVAL JOE TODD-STANTON

STRÁŽKYNĚ DRAKŮ

MĚSTO TAJEMSTVÍ

C PRESS

Strážkyně draků: Město tajemství

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Liz Flanaganová
Strážkyně draků: Město tajemství – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

LIZ FLANAGANOVÁ

ILUSTROVAL JOE TODD-STANTON

STRÁŽKYNĚ DRAKŮ

MĚSTO TAJEMSTVÍ

Adě, Nancy a Ruby s láskou

Text copyright © Liz Flanagan, 2023

Illustration copyright © Joe Todd-Stanton, 2023

Translation © Lenka Štěpáníková 2025

ISBN tištěné verze 978-80-264-5584-4

ISBN e-knihy 978-80-264-5558-5 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-264-5559-2 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-5592-9 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

1. KAPITOLA

Rowan se každou noc zdálo o tatínkovi. Někdy jí sny pomáhaly. Ale někdy jí ho připomínaly tak živě, že se jí stýskalo ještě víc. Tentokrát ve snu viděla i sebe, jak tatínkovi pomáhá v královských stájích, a slyšela jeho smích a hluboký zvučný hlas: „Vždycky jsi měla pro práci s koňmi nadání,“ říkal jí. „A teď už je jasné proč – jsi přece strážkyně draků!“

Rowan se s leknutím probudila a rozčarovane si uvědomila, že není doma v Holderby, ale v dědečkově domě

poblíž Temného lesa. A to znamená, že od tatínka ji stále dělí dlouhé kilometry. Rowan v tu ránu zaplavila obrovská vlna zklamání.

Přála si, aby mu mohla říct, že je strážkyně draků; že umí mluvit se zvířaty a léčit je. Ale tatínek zůstal doma v Holderby, když tam vypukla válka.

A Rowan tu zatím ležela v bezpečí ve své útulné posteli a skrz závěsy k ní pronikal pruh bledého měsíčního světla. Arto, bílý vlk, který ležel natažený přes její nohy, zvedl hlavu a zavrčel.

Vtom to Rowan uslyšela znovu: hlas svého otce, přicházející odněkud zespoda. Nebyl to sen. Opravdu se to děje!

„Tati!“ vykřikla a splašeně se hnala dolů po schodech. Arto ji poslušně následoval. „Tati, jsi to ty?“

Se zatajeným dechem vpadla do kuchyně.

Její otec klečel na podlaze a v náručí držel velký balík. „Nevěděl jsem, kam jít, kam ho vzít,“ vysvětloval mamince a dědečkovi.

Rowan vyjekla, vyskočila tatínkovi na záda a přitiskla se k jeho širokým ramenům. „Tati! Ty jsi přijel!“

Tatínek je naživu. Je v bezpečí. Je tady. Konečně!

Rowanin dědeček přispěchal a rychle uchopil balík, aby ho tatínek neupustil na zem. A pak už k sobě tatínek Rowan pevně přitiskl a otáčel se s ní dokola. „Holčičko moje,“ šeptal jí přitom a ona cítila teplo jeho silných paží.

Hlavou jí běželo tolik otázek, že nevěděla, kde začít – ještě pořád se válčí? Proč se tu tatínek tak najednou objevil? Pojedou teď všichni společně domů? Chtěla se však tatínka chvilku jen tak držet, jako medvěd, který šplhá na strom a zastaví se v polovině své cesty.

Přes tatínkovo rameno zahlédla Rowan rozzářenou maminku, jak se směje a pláče zároveň. S očima plnými slz sledovala, jak tatínek drží Rowan v náručí. Všechno bylo konečně tak, jak má být. Rodina byla znovu pohromadě.

Rowan sklouzla dolů. Chtěla vzít maminku za ruku, aby ji přitáhla k sobě a všichni se mohli navzájem obejmout, jako dřív. Ale než to stihla udělat, zabloudil její pohled k ranci, který tatínek přinesl.

Stará pytlovina se uvolnila a odhalila živého tvora uvnitř.

Před Rowan stálo černohnědé zvíře.

Mělo čtyři dlouhé štíhlé nohy.

Silný hřbet.

Chlupatý malý ocásek.

Krásnou klenutou šíjí.

Nadýchanou bílou hřívou.

Na dívku napůl zvědavě, napůl nervózně hleděly obrovské hnědé oči hříběte.

Rowan se do nich dívala a cítila, jak její srdce najednou přetéká láskou.

„Ahoj,“ pozdravila ho a opatrně k němu natáhla ruku, aby jí hříbě mohlo očichat prsty. Ucítila jeho teplý, sladký dech

a rozesmála se, protože ji na kůži zašimraly chloupky jeho sametového nosu.

Ale co má to hříbě na zádech? Ty dvě věci, co vypadají jako složené závěsy, sebou tak divně škubají, rozprostírají se... a třepetají se!

Rowan údivem otevřela ústa dokořán.

To hříbě má křídla!

„Pegas!“ vydechla Rowan. „Tati, proč jsi ho sem přivezl?“

2. KAPITOLA

něco později seděli všichni společně u kulatého kuchyňského stolu v dědečkově útulném domě vklíněném mezi dvěma vzrostlými stromy. Venku pořád ještě panovala tma.

Rowan při pohledu z okna viděla jenom temnotu, která zahalovala dvůr i les za ním. Maminka jí podala hrnek krémové horké čokolády, zatímco dospělí popíjeli kávu. Pegasovi nalil tatínek zbytek kobyliho mléka, které přivezl z domova, a spokojené hříbě nyní spalo u krbu, kde na ně dohlížel Arto.

Rowan se stále pevně držela tatínkovy ruky a nechtěla se za žádnou cenu pustit. Opírala se o něj z jedné strany, zatímco po jeho druhém boku seděla maminka a dědeček zaujal místo na druhé straně stolu. Všichni zaujatě poslouchali tatínkovo líčení událostí, které se seběhly od té doby, co Rowan s maminkou uprchly z Holderby před válkou.

„Viděl jsi na vlastní oči nějaké boje, tati? Dorazili už Estrijci až k nám do města?“ vyzvíдалa Rowan a lačně olizovala lžičku.

Tatínek si povzdechl. Vypadal, jako by za tu dobu hodně zestárl.

„Ano, boje jsem viděl,“ odpověděl. „Ale na západ od města. Armáda udržuje Estrijce za branami Holderby. Mým úkolem je dodávat vojákům koně a starat se o ně. Takže jsem byl přímo tam, kde se bojovalo.“

Podíval se na Rowan a ta pochopila, že tatínek váhá, kolik jim toho vlastně má prozradit.

„Utrpěli jsme těžké ztráty,“ pronesl nakonec a Rowan začala usilovně míchat v hrnku lžičkou a snažila se nemyslet na to, co to vlastně znamená. „Ale Estrijci jsou na tom ještě hůř. Už nad nimi skoro vítězíme.“

„To je přece dobře, ne?“ ozvala se maminka, objala tatínka kolem ramen a pevně ho k sobě přivinula.

„Ano, to je dobře,“ řekl tatínek pomalu. „Boje jistě brzy skončí. Slyšel jsem, že Estrijci už mají té války dost. A mají dost i svého vůdce, Kaina Stonelawa, který je do bojů zatáhl, protože chce více pudy a moci,“ pokračoval tatínek unaveně.

„Ale co to má společného s tímhle pegasem?“ zeptala se Rowan a zvědavě nahlédla přes dědečkovu rameno. Zajímalo ji, zda hříbě pořád spí.

Arto zvedl hlavu a pevně se podíval Rowan do očí, jako by říkal: *Neboj se, já ho hlídám!*

Děkuju, Arto, pronesla Rowan v duchu a láskyplně na bílého vlka zamrkala.

„Estrijci chytají kouzelná zvířata, aby jim sloužila ve válce,“ vysvětloval tatínek. „Někdy chtějí využít jejich schopností, jako v případě létajících pegasů. A někdy je chytají kvůli tomu, že věří, že jejich rohy nebo srst mají kouzelnou moc, třeba u draků nebo selkies – tuleních bytostí.“

„Ano, to je pravda!“ vyhrkla Rowan a začala tatínkovi vyprávět, jak spolu se svými přáteli Kami a Willem z vedlejší farmy objevila osiřelé dračí mládě, které pojmenovali Lístička.

„Vychovávali jsme Lístečku, protože její matku unesli ti hrozní estrijští pytláci,“ popisovala vzrušeně a pokračovala líčením, jak společně narazili na celé hnízdo červených draků a ujali se opuštěných vajec. „A všichni jsme se spojili – draci a taky čarodějky – abychom ty pytláky chytili.“

Pak sklopila oči k šálku se zbytky své horké čokolády a sklesle dodala: „Řekli jsme pytlákům, aby se už nikdy nevraceli. Ale asi na to zapomněli, protože podle čarodějek a určitých stop se tu znovu objevili.“

„Hmm. Stonelaw se nebude štítit ničeho. Chce zvítězit za každou cenu, protože jeho vlastní lidé se začínají obracet proti němu,“ zamysleně prohlásil tatínek. „Ty pytláky sem určitě poslal on.“

Dědeček sraštil husté bílé obočí. „Takže tohle hříbě bylo zataženo do bojů? Je na to ještě malé.“

„Ano, je to tak,“ potvrdil tatínek. „Estrijci se pokoušeli chovat pegase, aby jim pomáhali v boji.“

Rowan se otrásla, když si představila estrijské vojáky létající na okřídlených koních.

„Po jedné z bitev jsme našli zajaté stádo.“ Tatínkův hlas zvážněl a Rowan měla pocit, že z něj zaznívá zlost. „Ale

Estrijci se nedokázali o tahle zvířata správně starat. Pegasové se nemají zavírat do klecí.“

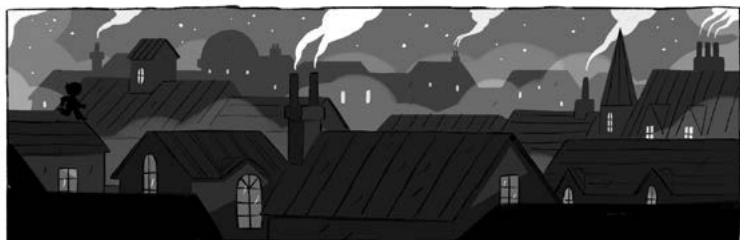
Rowan dobře věděla, jak tatínek nesnáší, když někdo nevěnuje zvířatům potřebnou péči. Vždycky říkával, že je to *neodpuštitelné*.

„Vždyť je to ještě hříbě,“ zašeptala. „Co se stalo s jeho

mámou?“ Oči se jí při pohledu na spícího pegase zalily slzami. „Když jsme osvobozovali stádo, napadla nás skupina Estrijců.“ Tatínek upřeně hleděl do ohně a jeho mysl bloudila ve vzpomínkách. „Díky těm okřídleným koním se nám podařilo jejich útok odrazit.“ Tatínek začal vyprávět, co se oné noci událo.

Rowan poslouchala a svírala přitom v ruce prázdný hrnek tak pevně, až dostala strach, že ho rozmačká. Představovala si, jak tatínek prchá z bitevní vřavy s právě narozeným pegasem v náručí a přitom se snaží vyhýbat nepřátelským šípům. Lahodná příchut' čokolády jí najednou zhořkla na jazyku.

3. KAPITOLA

ati, to muselo být hrozně nebezpečné!“ vykřikla Rowan vyděšeně. „Jsem moc ráda, že se vám podařilo utéct, vám oběma! Doufám, že maminka toho hříběte to také přežila!“

„Nevím, v té tmě nebylo nic vidět. Myslím, že většině pegasů se určitě podařilo odletět do bezpečí,“ zahleděl se tatínek na podřimující hříbě. „Jenže tenhle mrňous byl ještě moc malý a neuměl létat. Jeho matku jsem nikde kolem neviděl, tak jsem ho vzal a utekl s ním do města.“

„Snad je jeho máma pořád naživu,“ zašeptala Rowan. „Ale jak ji najdeme?“

„Musíme ji hledat. Na světě už moc pegasů nezbývá,“ povzdechl si tatínek. „Takže tohle hříbě má velkou cenu.“ Jeho slova zněla jako varování. „Lidé po něm půjdou.“

„Chápu,“ řekla maminka. „Takže proto jsi ho přivedl sem?“

„Postarám se o něj!“ nabídla se Rowan. „Můžeme ho tu schovat, že jo, dědo?“ Věděla, že děda pomáhá všem možným zvířatům. Jak Rowan, tak i její dědeček byli totiž strážci draků obdaření zvláštní schopností léčit a mluvit se zvířaty všeho druhu, s těmi obyčejnými i s těmi kouzelnými.

Ale dědeček váhal.

Chvilí bylo ticho. Ozývalo se jenom praskání ohně v kamnech, tikání hodin na stěně a sípavé oddechování Arta, který pospával vedle hříběte s jedním uchem stále nastraženým.

„Estrijci po něm budou všude pátrat,“ řekl nakonec děda. „To, co po nás chceš, je nebezpečné. Nejen pro nás, ale i pro naše přátele a sousedy, pro celou vesnici Appledore.“

„To vím,“ přikývl tatínek. „Ale v Holderby jsem ho nemohl nechat – tam se pohybuje hrozná spousta lidí. Myslím si, že ho nikdo nezahlédl, ale jistý si být nemůžu. Tu noc, kdy jsem

opouštěl královské stáje, jsem zahlédl, jak se něco nebo někdo pohybuje ve tmě kolem. Ale když jsem se šel podívat, nikdo tam nebyl..." Tatínkovi při té vzpomínce zbrázdila čelo ustaraná vráska.

„Prosím, dědo! Máme tu přece dost místa, abychom schovali jednoho malého pegase, ne?“ žadonila Rowan. „Willova klisnička Amber na farmě navíc minulý týden porodila hříbě. Mohla by krmit i tohle. Je to perfektní načasování. Prosím!“

Sledovala, jak dědův pohled putoval z její tváře k tátovi, mámě a nakonec k pegasovi. „Dobře,“ kývl po chvíli váhání děda. „Schováme ho. Postaráme se o něj. Zatím. Ale byl bych rád, aby ses brzy vrátil s nějakým plánem, jak ho zase dostat zpátky k jeho mámě.“

„Vrátil?“ vydechla Rowan. „Tomu nerozumím! Přece nás nemůžeš znovu opustit, tati.“

„Moc mě to mrzí, Rowan,“ řekl jí tatínek jemně. „Slíbil jsem královně, že se vrátím, jakmile toho pegase dostanu do bezpečí.“

Rowan se pevně držela otcovy paže, jako by to byla její jediná záchrana před utonutím, a cítila, jak s ní cloumají

